

Van al die puinhoopen is zeker nog het merkwaardigste de zoogenaamde *klaagplaats* der Joden, een gedeelte van den ouden tempelmuur, die de westzijde van de Turksche moskee uitmaakt. Die klaagplaats is eng en vormt een soort van laan met vierkante steenen geplaveid. Op deze plek komen de Joden des Vrijdags bijeen, om verre van het geruisch der stad, op de puinhoopen van hun verwoesten tempel te weenen en te weklagen. Niemand belet het hun, hoewel het vroeger door de Turksche overheid verboden was, en zij aanzienlijke sommen gelds moesten geven, om het voorrecht te genieten die oude steenen te kussen en eenige klaagtonen te uiten.

Doch niet slechts op Vrijdag wordt deze klaagplaats door de Joden bezocht. Velen komen ook op andere dagen, en zoodra zij den muur aanschouwen, buigen zij zich eerbiedig voorover, om daarna neer te knielen en gebeden te offeren. Sommigen lezen dan Psalm 102 en ook — vreemd genoeg — het Hooglied van Salomo. Uit alle natiën en tongen komen hier de Joden te zamen, en zeer dikwijls gebeurt het, dat zij eendrachtelijk, hoewel met klagend geluid, aanheffen: »Heere, wees niet zoozeer verbolgen, en gedenk niet

eeuwiglijk der ongerechtigheid; zie, aanschouw toch, wij allen zijn Uw volk. Uwe heilige steden zijn een woestijn geworden, Jeruzalem eene verwoesting. Ons heilig en ons heerlijk huis, waarin onze vaders U loofden, is met vuur verbrand, en al onze gewenschte dingen zijn tot woestheid geworden. Heere, zoudt Gij U over deze dingen inhouden? Zoudt Gij stilzwijgen, en ons zoozeer bedrukken?» (Jes. 64 vs. 9—12).

Geen Christen kan deze jammerklachten aanhooren zonder deernis te gevoelen met het volk, dat Zijnen Messias verworpen heeft. Wie onzer bidt niet om den »vrede van Jeruzalem» en richt niet tot God de bede, dat Hij zich ontferme over zijn oude volk en hunne oogen en harten opene, opdat zij Hem aanbidden, die gekomen is, om zijn volk zalig te maken? Eenmaal zal het echter gewisselijk gebeuren. Gods beloften falen niet, en wanneer Israel bekeerd zal zijn tot zijn Messias, dan zal er geen klaagplaats meer zijn te Jeruzalem, maar vreugde en gejuich zal gehoord worden in de stad des grooten Konings. Hij komt — Hij komt om alle volken mild te zegenen, als hun God!

BARMHARTIGHEID.

EENE WARE GESCHIEDENIS.

I

De wekelijksche bloemmarkt werd druk bezocht. Mannen, vrouwen en kinderen wandelden langs het met bloempotten als bezaaide plein, en hier en daar waren kleine stalletjes opgeslagen, waarin de keurigste bloemen bijeengebracht waren. Ook de fruit-handelaars hadden van deze gelegenheid gebruik gemaakt, om hunne vruchten, hunne appels en peren te koop aan te bieden, en menige jongen zag met een begeerig oog op de welgevulde zakken en manden met

het heerlijke ooft, en zou er graag wat van meegenomen hebben; maar appels en peren kosten geld en de tuinlieden kunnen niet leven van den wind, maar willen voor hun arbeid beloond zijn. En daar de meeste jongens wel knickers en tolleren in hun zak hadden, maar geen geld bezaten, om de uitlokkende vruchten te koopen, gingen zij langzaam de kraampjes en stalletjes voorbij, hopen de een volgenden keer gelukkiger te zijn.

Een jongen echter draaide en draalde om heen te gaan. Hij stond dicht bij het stalletje van Giesberts en zag daar de lekkerste

belle-fleurs, prinsessen-nobles en reinetten opgestapeld liggen. De lust kwam bij hem op er een of twee te kapen, maar Giesberts had een paar goede oogen in 'thoofd en wist best waartoe de begeerlijkheid der oogen een jongen kan verleiden. De jongen bleef evenwel staan in de hoop, dat de tuinman een anderen kant zou uitkijken, en dan zou hij zijn slag slaan, om in het bezit van een paar appels te komen en ze op te eten, want hij had honger als een wolf, die den ganschen dag nog niets gegeten heeft. En voor die hoop had hij eenigen grond. De handelaars in appels en peren hadden de gewoonte vruchten, die niet gaaf en half rot waren, uit de manden te verwijderen en ze op den grond te werpen. Zij wisten dat zij daar niet lang zouden liggen, daar er jongens genoeg waren, die ze oprapen zouden en niet vies waren van een half rotten appel. Maar Giesberts had gezorgd, voordat hij ter markt ging, dat er geen rotte appels en peren in de manden kwamen, zoodat er voor den jongen op 't oogenblik weinig kans was er zijn maag meê te vullen.

Zou die kans dan in 't geheel niet komen?

Hij had zoo'n vreeselijken honger.

Hij dacht eenige oogenblikken na en zon op een middel. Eigenlijk gezegd, lustte hij liever goede appels dan rotte. Maar hoe nu die goede appels te krijgen? En dit nog wel spoedig, want de markt liep ten einde.

Hij ging vlak voor een mand staan, die tot overloopen toe gevuld was met belle-fleurs, nam er een in de hand, berook en besnuffelde die vrucht, woog ze en deed net alsof hij plan had ze te koopen. Tegelijkertijd loerde hij of Giesberts hem zag, en toen de tuinman deed alsof hij naar een anderen kant keek, wip! daar stopte de jongen twee appels in zijn zak, bleef nog een oogenblik staan, om geen argwaan te wekken en ging toen langzaam de manden voorbij, om straks een straat in te slaan en daar de appels op te eten.

Maar Giesberts had wel degelijk gezien wat de jongen gedaan had en was van voornemen hem bij den kraag te pakken en de hulp van een diender in te roepen, opdat deze jonge dief loon naar werk zou krijgen.

Toch kon hij er niet toe komen dit voornemen ten uitvoer te brengen. Die jongen zag zoo bleek, was zoo mager als een talhout en droeg kleeren, waarvoor hij op de voddenmarkt geen dubbeltje zou krijgen.

»Wie weet,» dus dacht Giesberts, »welk eene opvoeding de jongen tehuis krijgt! Misschien heeft hij niet eens een tehuis en is hij een wees, een zwerveling, die op straat moet ronddolen en evenals de honden zijn voedsel zoeken. Ik wil er eerst het mijne van hebben. Ik wil weten wie die jongen is, en weet ik, dat hij louter uit honger den diefstal heeft gepleegd, dan kan ik nog altijd zien wat ik doen moet.»

»Zeg eens, kereltje!» riep hij hem toe, »kom eens bij mij!»

Hij riep dit op zulk een toon, dat de jongen er geen schrik van kreeg en — hoevel schoorvoetend — naar hem toekwam.

»Zou je me wel willen helpen mijne bloempotten en mijne manden in de schuit te brengen? Zie, daar ligt mijne schuit aan den wal. Mijn knecht is ziek geworden. Ik heb op 't oogenblik niemand, die mij kan helpen. Wil je 't doen?»

»Graag,» antwoordde de jongen.

»Nu, begin dan maar.»

Zoo vlug als een eekhoorn begon nu de jongen de bloempotten naar de schuit te dragen, en sjouwde de manden en zakken met appels en peren zoo handig, alsof hij het altijd gewoon was geweest.

Toen dit afgeloopen was, zette zich Giesberts in de schuit, gaf den jongen een wenk naast hem te komen zitten en toen begon het volgende gesprek.

II

»Heb je vandaag al gegeten?»

De jongen sloeg de oogen neer en gaf geen antwoord, 't geen voor Giesberts wel een antwoord was.

»Hoe heet je?»

»Jan.»

»Waar woon je?»

»In het Gortsteegje, naast den orgeldraaier.»

»Wat doet je vader?»

»Hij gaat uit sjouwen.»

»En je moeder?»

»Ik weet het niet.»

»Komen je vader en moeder tegen het middageten thuis en eet je dan met hen meê?»

»Neen, ik zie vader soms alleen Zondagsmorgens, als hij in bed ligt.»

»Drinkt je vader?»

»Ja.»

»En je moeder?»

»Ik geloof het wel.»

»Houden ze veel van malkander?»

De jongen zweeg, 't geen geen goed teeken was van de eendracht tusschen de ouders. Giesberts vond het evenwel goed van den knaap, dat hij de zonden zijner ouders trachtte te bedekken.

»Maar jongen, als je thuis geen middageten krijgt, hoe stil je dan je honger?»

»Ik krijg wel eens paar aardappelen van de vrouw van den orgeldraaier, of een stuk brood van den schoenlapper, die op den hoek woont.»

Arme jongen, dacht Giesberts.

»Ga je naar school?»

»Neen.»

»Maar wat voer je dan den heelen dag uit?»

»Ik loop op straat en zoek wat te verdienen.»

»Waarmeê?»

De jongen zweeg en kreeg een kleur.

Die kleur was weer een goed teeken. De jongen vond niets om te verdienen en moest leven van 't geen de straat opleverde, of van 't geen hij stilletjes kon wegkapen.

Giesberts dacht een oogenblik na. Er zat, meende hij, niettegenstaande zijn zondig bestaan, toch nog iets goeds in den jongen. Misschien had God hem dien knaap toegezonden, om hem op den rechten weg te brengen, en te verhinderen dat hij van de eene zonde in de andere viel en reddeloos verloren ging.

»Zou je wel lust hebben in het tuinvak? Zou je wel met me willen werken in den tuin? Zou je wel wat nuttigs willen leeren? In dat geval wil ik je bij mij in huis nemen, je kost en kleêren geven, en met Gods hulp zorgen, dat je een knappe man wordt, die overal zijn brood kan verdienen. Hoe vind

je dat? Wil je bij me in dienst komen?»

De oogen van den jongen begonnen te schitteren. Er kwam een blos van vreugd op zijn magere bleeke wangen. Welk een heerlijk vooruitzicht!

»O zoo graag!»

Hij zei dit op zulk een gevoelvollen hartelijken toon dat Giesberts er door bewogen werd.

Maar hij had nog meer te vragen.

»Zeg eens, ventje, als een jongen je pet wegnam en daarmee hard wegliep, wat zou je dan doen?»

»Ik zou hem naloopen en de pet terugnemen.»

»Hoe noem je iemand, die iets tegen je zin van je wegneemt en er hard meê wegloopt.»

»Een dief.»

»Houd je het voor kwaad te stelen?»

»Ja, want als de dienders het zien, pakken ze je beet en stoppen je in de kast.»

»En dan? Is het daarmee afgedaan?»

»Ik geloof ja.»

»Neen, Jan; daarmee is het niet afgedaan. Stelen is niet slechts een kwaad, dat je aan je naaste doet, maar door te stelen overtreedt men het gebod van God, die ons heeft doen bekend maken, dat wij niet stelen mogen. Je weet immers dat er boven je in den hemel een God woont, die alles ziet en hoort, en zelfs onze geheimste gedachten kent.»

En nu deelde hij Jan zoo beknopt mogelijk mede hoe verschrikkelijk de zonde is en welk eene ellende voor tijd en eeuwigheid de mensch over zich brengt, zoo hij blijft zondigen en zijne toevlucht niet neemt tot God.»

»Daar straks — ging de tuinman voort — heb je appelen gestolen, die je in je zak hebt gestopt. Je meendet dat ik 't niet zag, en dacht er zeker ook niet aan, dat God het zou zien. Oordeel nu zelf of het goed is geweest wat je gedaan hebt.»

Jan sloeg niet slechts zijne oogen neêr, maar er kwamen dikke tranen in. Terstond haalde hij de beide appelen uit zijn zak, gaf ze aan Giesberts en zei stotterende en zeer verlegen:

»Vergeef het mij. Ik zal 't niet weer doen.»

»Goed. En wanneer je weer in verzoeking

mocht komen, richt dan het oog naar Boven, naar God, en bid Hem om Zijne hulp. Ziedaar mijne hand, ten bewijze dat ik het je vergeven heb, en daar je honger hebt zal ik zorgen, dat je wat te eten krijgt. Hier heb je 15 cts, ga daar meê naar 't Kievietstraatje, waar een volksgaarkeuken is en smul daar een paar borden lekkere erwtensoep. Als je terugkomt, gaan we samen je vader opzoeken."

Twee uren later voer Giesberts met Jan in de schuit naar 't dorp waar hij woonde. Hij had Jan's vader gesproken en hem verlof gevraagd Jan mee te nemen, om hem in het tuinvak op te leiden, en de man was er best mee tevreden, daar hij er meer voordeel dan nadeel in zag.

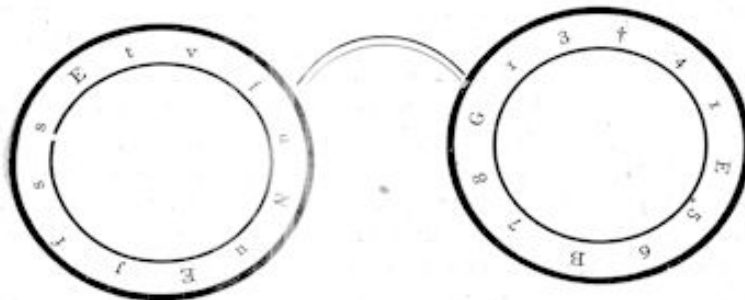
En sedert dien dag woont Jan bij Giesberts in. De tuinbaas bewees door deze daad dat hij niet slechts een Christen in naam, maar

het ook metterdaad was. Hij zorgde voor hem als een vader voor zijn zoon, gaf hem kleeding en zond hem naar school en Zondagschool, terwijl hij het hem in de week in de tusschenuren niet aan werk liet ontbreken. En waarlijk, het zaad viel bij Jan in een goed en eerlijk hart. De jongen was vlijtig, gehoorzaam, eerbiedig en nooit gaf hij eenige reden tot klagen. Later werd hij een knap tuinman en gij kunt hem elken marktdag met Giesberts op de markt zien, bezig met het verkoopen van bloemen, die nergens zoo keurig zijn als bij hem.

Giesberts barmhartigheid werd rijkelijk beloond. Die zich des armen ontfermt, zegt Spreuken 14:31, eert God. De zegen stroomde in zijn huis. Zijn handel breidde zich uit en thans is hij een der rijkste hoveniers in den omtrek der hoofdstad.

37. Wonderbril.

Het 1ste glas bevat den naam van een vermaard Letterkundige, wiens Holl. Spectator nog veel gelezen wordt. Hij heeft ons land in vele betrekkingen gediend. Het 2e glas duidt het jaartal van zijn geboorte en dood aan.

38. Klein vierkant.

a	a	o
o	o	b
i	m	m

De 1ste dw. regel = aan de 1ste horiz. lijn = een voorwerp, dat dames tegen koude beschut.

De 2e dw. regel = aan de 2e horiz. lijn = bloed-

verwant.

De 3e dw. regel = aan de 3e horiz. lijn = een vriend.

39. Een planeet.

Wie ik ben, wilt gij dat weten?

Ik ben een planeet.

Midden in mij staat een voertuig:

Zeg nu hoe ik heet.